

Դանիելի Գիրքը - Թիվ Վաթսուներեք

Միլլերի գծապատկերներից անդին. Իսլամը, քննիչ դատաստանը և վերջին փորձությունը

Jeff Pippenger

2024-01-27

Մեզ տեղեկացվել է, որ «Աստված ուղղորդեց Ուիլյամ Միլլերի միտքը դեպի մարգարեությունները և նրան մեծ լույս տվեց Հայտնության գրքի վերաբերյալ»: Միլլերը, իր բարձրացվելու պատմական միջավայրով պայմանավորված, գրկված էր հասկանալուց այն «մեծ լույսը», որ գտնվում է Հայտնության տասներկուերորդ, տասներեքերորդ, տասնվեցերորդ, տասնյոթերորդ և տասնութերորդ գլուխներում, որովհետև այդ գլուխները մատնանշում էին մարգարեական թագավորությունների գործը, ինչը նա չէր կարող տեսնել իր պատմական դիտակետից:

Հայտնության գրքի վերաբերյալ Միլլերին տրված լույսը վերաբերում էր Եկեղեցիներին, Կնիքներին և Շեփորներին, և հենց վերջին երեք Շեփորներն են, որոնք նույնացված են որպես «երեք Վայեր», որ ներկայացված են Ամբակումի երկու տախտակների վրա: Հայտնության գրքում Միլլերին տրված «մեծ լույսը» վերաբերում է Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ իսլամի դերին: Սակայն անգամ այդ «մեծ լույսը» սահմանափակված էր նրա պատմական միջավայրով:

«Ասիայի յոթ եկեղեցիները Քրիստոսի եկեղեցու պատմությունն են իր յոթ կերպարանքների մեջ՝ իր բոլոր ոլորապատույտների և դարձումների, իր ամբողջ բարգավաճման և նեղության մեջ՝ առաքյալների օրերից մինչև աշխարհի վերջը: Յոթ կնիքները երկրի գորությունների և թագավորների գործողությունների պատմությունն են եկեղեցու նկատմամբ, և նույն ժամանակահատվածում՝ Աստծու պաշտպանության՝ Իր ժողովրդի հանդեպ: Յոթ փողերը յոթ առանձնահատուկ և ծանր դատաստանների պատմությունն են, որ ուղարկվել են երկրի, այսինքն՝ Հռոմեական թագավորության վրա: Իսկ յոթ գավաթները վերջին յոթ պատուհասներն են, որ ուղարկվել են Պապական Հռոմի վրա: Սրանց հետ խառնված են նաև բազմաթիվ այլ իրադարձություններ՝ հյուսված իբրև վտակահոսքեր և լցնելով մարգարեության մեծ գետը, մինչև որ ամբողջը ավարտվում է մեզ համար հավիտենության օվկիանոսում»:

«Սա, իմ կարծիքով, Հովհաննեսի մարգարեության ծրագիրն է Հայտնության գրքում: Եվ այն մարդը, որ ցանկանում է հասկանալ այս գիրքը, պետք է Աստծո խոսքի մյուս մասերի մասին հիմնավոր գիտելիք ունենա: Այս մարգարեության մեջ գործածված պատկերներն ու փոխաբերությունները բոլորը չէ, որ բացատրված են հենց նույնում, այլ պետք է գտնվեն մյուս մարգարեների մոտ և բացատրվեն Սուրբ Գրքի այլ հատվածներում: Հետևաբար ակնհայտ է, որ Աստված նախատեսել է ամբողջի ուսումնասիրությունը՝ նույնիսկ որևէ մասի մասին հստակ գիտելիք ձեռք բերելու համար»: William Miller, Miller's Lectures, volume 2, lecture 12, 178.

Ուշադրություն դարձրեք, որ Միլլերը վերջին յոթ պատուհասները հասկանում էր որպես պապական Հռոմի վրա եկող յոթ դատաստաններ: Նա չէր կարող հասկանալ, որ պապական Հռոմին տրվել էր մահացու վերք, որը պետք է բժշկվեր: Նա յոթ փողերը ճանաչում էր որպես «յոթ առանձնահատուկ և ծանր դատաստանների պատմություն, որոնք ուղարկվել էին երկրի վրա, կամ՝ Հռոմեական թագավորության վրա», սակայն չկարողացավ ճանաչել հեթանոսական և պապական Հռոմի թագավորությունների միջև եղած տարբերությունը: Ուստի նրա կարողությունը՝ տեսնելու առաջին չորս փողերի և վերջին երեք փողերի միջև եղած տարբերությունը, սահմանափակ էր:

Միլլերը չկարողացավ ըմբռնել, որ Հռոմի դեմ բերված դատաստանները Աստծո պատասխանն էին կիրակիի պարտադրանքին, որովհետև Միլլերականները իրենց պատմության այդ շրջանում դեռևս պաշտամունք էին մատուցում կիրակի օրը: Միլլերը ճիշտ էր՝ ճանաչելով, որ փողերը դատաստաններ էին Հռոմի վրա, սակայն թե հատկապես ինչու այդ դատաստանները բերվեցին, և ինչ տարբերություն կար առաջին չորս և վերջին երեք Փողերի միջև, նրա համար սահմանափակ էր, կամ առհասարակ գոյություն չուներ: Այդ սահմանափակ տեսանկյունի պայմաններում իսլամի երեք վայերի «գոհարը» դեռևս ներառված էր այն աղյուսակների վրա, որոնք ուղղորդված էին Աստծո ձեռքով, և չպետք է փոփոխվի:

Լուսավորված զանազանությունը մարգարեության «իմաստուն» աշակերտին հնարավորություն է տալիս հասկանալու, որ Աստված ոչ միայն ներշնչեց այն սուրբ մարդկանց, որոնք գրեցին Աստվածաշունչը, այլև առաջնորդեց այն մարդկանց աշխատանքը, որոնք թարգմանեցին King James Bible-ը, և Նա մասնավորապես ասում է, որ նույն տեսակի աստվածային հսկողությունն է գործադրել նաև երկու սրբազան գծապատկերների ստեղծման գործում:

Միլլերի հինգերորդ, վեցերորդ և յոթերորդ Շեփոթների («Իսլամ») «գոհարը» վերջին օրերում տասնապատիկ ավելի պայծառ է շողում, որովհետև այն նույնականացնում է վերջին Կեսգիշերային Աղաղակի նյութը: Միլլերական պատմության մեջ Կեսգիշերային Աղաղակի նյութը մարգարեական ժամանակաշրջանների ավարտի թվականն էր, և այս իմաստով վերջին օրերի «Կեսգիշերային Աղաղակի» լուրը (որը երրորդ Վայի՝ Իսլամի լուրն է) նախապատկերվել է 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի թվականով: Այդ թվականը Միլլերական պատմության մեջ նախապատկերում է մոտալուտ կիրակնօրյա օրենքը, իսկ թե՛ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը, թե՛ կիրակնօրյա օրենքը նախապատկերվել էին խաչով, որը Քրիստոսի Հաղթական Մուտքի ավարտն էր:

Միլլերի հինգերորդ, վեցերորդ և յոթերորդ Փողերի «գոհարը» (իսլամը) վերջին օրերում տասնապատիկ ավելի պայծառ է փայլում, որովհետև այն իսլամը նույնացնում է՝ համաձայն վերջին օրերի բարենորոգչական շարժման թեմայի, որը երրորդ Վայի իսլամն է: Ուստի, որպես հարյուր քառասունչորս հազարի վերջին բարենորոգչական շարժման թեմա, այն նախապատկերվել է նախորդ յուրաքանչյուր բարենորոգչական շարժման թեմայով՝ լինի դա Քրիստոսի բարենորոգչական շարժման մեջ «հարության» թեման, Միլլերականների պատմության մեջ «մարգարեական ժամանակի» թեման,

Դավթի բարենորոգչական շարժման մեջ «Աստծո տապանի» թեման, թե Մովսեսի բարենորոգչական շարժման մեջ «ուխտի» թեման:

Անկախ նրանից՝ խաչի իրադարձությունը, 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի օրը, թե բարենորոգչական շարժումների զանազան թեմաները՝ յուրաքանչյուր ամսաթիվ և թեմա ներկայացնում էր կյանքի կամ մահվան փորձության հարց տվյալ ժամանակի սերնդի համար: Իսլամի երեք Վայերի վերաբերյալ Միլլերի «գոհարը» կյանքի կամ մահվան փորձության հարց է, ինչպես դա ներկայացված է տասը կույսերի առակում՝ «յուղի» առումով: Միլլերի երազի սկզբում նրա «գոհարները» փայլում էին ինչպես արեգակը, սակայն նրա երազի վերջում դրանք փայլում էին «տասն անգամ ավելի պայծառ»: Միլլերականների պատմության մեջ Միլլերի «գոհարները» նման էին կերոսինի (ճրագի յուղի), սակայն այսօր այդ գոհարները հրթիռային վառելիք են:

Միլլերականները հասկացան և ճիշտ կիրառեցին Իսլամի՝ երկրորդ Վայի ժամանակի՝ մարգարեությունը, որը կատարվեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, բայց երրորդ Վայի՝ այսինքն Յոթներորդ Շեփորի, վերաբերյալ նրանց ըմբռնումը չէր կարող տեսնել, որ երրորդ Վայը գալիս էր որպես դատաստան Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության վրա, քանի որ նրանք չէին տեսնում հինգերորդ թագավորություն, առավել ևս՝ Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունը: Սակայն Հայտնության վերաբերյալ այն «մեծ լույսը», որ տրվեց Միլլերին, պիտի փայլի տասնապատիկ ավելի պայծառ վերջին օրերի «Կեսգիշերային աղաղակում»:

Ամբակումի երկու տախտակների վրա ներկայացված ճշմարտությունները էապես այն ճշմարտություններն են, որոնք իրենց իրականացումն էին գտել անցյալ պատմության մեջ: Այդ գծապատկերները հիմնված են այն ժամանակային մարգարեությունների վրա, որոնք Միլլերը առաջնորդվեց համախմբելու, և այդ բոլոր ժամանակային մարգարեությունները ավարտվել էին մինչև 1844 թվականը: Այդ ժամանակային մարգարեությունները վերջին օրերում ավելի պայծառ պիտի շողան, որովհետև պիտի երևա, որ դրանք այսօր նույնքան ճշգրիտ են, որքան Միլլերական պատմության մեջ էին, սակայն դրանք վերջին օրերի համար ժամանակի վերաբերյալ ոչ մի ուղղակի կանխասացություն չեն պարունակում: Սակայն դրանք իսկապես տալիս են այն պատմությունների կրկնվող մարգարեական տիպերը, որոնք անցյալում ներկայացնում էին, բայց Միլլերի գոհարներից մի քանիսի միջոցով ապագայի կանխասացությունները ներկայացված են ուղղակիորեն:

1844 թվականին սկսված Քրիստոսի գործը երկնային սրբաբանում շարունակվում է, մինչև այդ գործը ավարտվի: Երկու հազար երեք հարյուր օրերի մարգարեությունը և այն մաքրագործման գործը, որը նա մատնանշեց, դեռևս «կատարման ընթացքի մեջ է», ինչպես Քույր Ուայթն է ասում Ուլայ և Հիդդեկել գետերի վերաբերյալ, ուստի այդ մարգարեությունն ունի աշխարհի վախճանի ժամանակի կատարում:

«Այն լույսը, որ Դանիելը ստացավ Աստծուց, տրվեց հատկապես այս վերջին օրերի համար: Այն տեսիլքները, որ նա տեսավ Ուլայի և Հիդդեկելի ափերին՝ Սենաարի

մեծ գետերի մոտ, այժմ գտնվում են կատարման ընթացքում, և բոլոր կանխասված իրադարձությունները շուտով պիտի իրականանան»: Testimonies to Ministers, 112.

Դանիելի յոթերորդ և ութերորդ գլուխների տեսիլքների այն հատվածները, որոնք երկու աղյուսակների վրա են, դեռ ապագա են, որովհետև երկուսն էլ նույնացնում են Քրիստոսի սրբաբանի ծառայությունը: Սակայն աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների պատմությունները այդ երկու գլուխներում ավարտվում են նրանով, որ պապական Հռոմը ստանում է իր մահացու վերքը: «Քարը», որ «առանց ձեռքի լեռից կտրվեց», և Դանիել երկրորդ գլխի ութերորդ թագավորությունը դեռ ապագա են: Բայց այն ամենի մեծ մասը, որ աղյուսակների վրա ներկայացված է Դանիելի երկրորդ, յոթերորդ և ութերորդ գլուխների առնչությամբ, արդեն կատարվել է:

Քրիստոսի գործը սրբաբանում և իսլամի երրորդ Վայր, ըստ էության, այն երկու նյութերն են, որոնք ներկայացնում են մարգարեական պատմությունը Միլլերիտների ժամանակից հետո: Այդ երկու թեմաների հետ մեկտեղ առկա է նաև վերջին օրերի պատմությունը, որը նախատիպորեն ներկայացվում է, երբ երկու քարտեզները միացվում են մեկ գծի վրա: Երբ դա կատարվում է, 1843 թվականի առաջին հիասթափությունը, ինչպես ներկայացված է առաջին քարտեզի վրա, իր ուղղումը գտնում է երկրորդ քարտեզի վրա: Միասին դրանք ներկայացնում և նույնականացնում են Յոթ Որոտների «թաքնված պատմությունը», որն այժմ բացվում է Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության բացման հետ կապված:

Այդ «թաքնված պատմությունը» կառուցված է «ճշմարտության» վրա, որն այն երեք եբրայական տառերն են, որոնք միավորվելիս կազմում են «ճշմարտություն» բառը: Այդ բառը կազմված է եբրայական այբուբենի առաջին, տասներեքերորդ և վերջին տառերից, և ներկայացնում է Հիսուսին ոչ միայն որպես ճշմարտություն, այլև որպես Ալֆա և Օմեգա: «Թաքնված պատմությունը» սկսվում և ավարտվում է հիասթափությամբ, և մեջտեղում ունի ապստամբություն, որովհետև «տասներեքը» մի թիվ է, որը ներկայացնում է ապստամբություն:

1843 թվականը, որ պատկերված է առաջին քարտեզի վրա, ցույց է տալիս առաջին հիասթափությունը և դադարի ժամանակի գալուստը: Դադարի ժամանակը բերում է Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամի գալուստին, որտեղ դրսևորվում է անմիտ կույսերի ապստամբությունը: Այնուհետև Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամը հռչակվում է մինչև վերջին հիասթափությունը: Կեսգիշերյան աղաղակի այդ «թաքնված պատմությունը» կրկնվում է (մինչև իսկ ամենատառացիորեն) վերջին օրերում:

«Ես հաճախ անդրադարձվում եմ տասը կույսերի առակին, որոնցից հինգը իմաստուն էին, և հինգը՝ հիմար: Այս առակը կատարվել է և պիտի կատարվի մինչև իսկ ամենայն տառով, որովհետև այն առանձնահատուկ կիրառություն ունի այս ժամանակի համար և, ինչպես երրորդ հրեշտակի պատգամը, կատարվել է և պիտի շարունակի լինել ներկա ճշմարտություն մինչև ժամանակի վերջը»: Review and Herald, August 19, 1890.

Ճիշտ ըմբռնված՝ նախորդ հայտարարությունը ցույց է տալիս, որ վերջին օրերում այն մարդկանց միակ խումբը, որի համար հնարավոր է լինել կա՛մ հիմար, կա՛մ իմաստուն կույս, այն մարդիկ են, որոնք գտնվում են մի խմբի ներսում, որ հիասթափություն է կրել: Հիասթափությունն է, որ առաջ է բերում հապաղման ժամանակը, և այն առակը, որ «կատարվել է և պիտի կատարվի մինչև իսկ տառացիորեն», հիմնված է այն հետևանքների վրա, որոնք ներսից առաջանում են կույսների մեջ այն հապաղման ժամանակի ընթացքում, որը սկսվում է հիասթափությամբ: Այդ հիասթափությունը, որ քաղաքի հրապարակում սպանեց «երկու վկաներին» և նրանց մահվան հովտում վերածեց մեռած, չոր ոսկորների, տեղի ունեցավ 2020 թվականի հուլիսի 18-ին: Ադվենտիզմը, ընդհանուր առմամբ, ներգրավված չէր այդ հիասթափության մեջ: Եթե նույնիսկ որևէ բան, ապա նրանք տոնում էին ձախողված կանխագուշակությունը, մինչ «երկու վկաները» ընկած էին սպանված քաղաքի հրապարակում: «Մինչև իսկ տառացիորեն» նշանակում է «մինչև իսկ տառացիորեն»:

Միլլերական պատմության մեջ նախկին ուխտի ժողովուրդը (բողոքականությունը) տոնեց 1843 թվականի ձախողված կանխագուշակությունը (առաջին հիասթափությունը), և այդ պահին բողոքականներն անցան իրենց փորձական քննության ժամանակի սահմանները: Այդ քննության ժամանակը սկսվել էր 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, երբ Հայտնության տասներորդ գլխի հզոր հրեշտակը իջավ երկրորդ Վայի (իսլամի) ժամանակային մարգարեության կատարման պահին: Բողոքականները առաջին հիասթափության ժամանակ մերժեցին մարգարեական ժամանակը, որովհետև սխալ կանխագուշակությունը նրանց համար պատրվակ եղավ այլևս ճշմարտություն չփնտրելու համար: Միլլերական պատմության բոլոր ուղենիշների թեման «ժամանակային մարգարեությունն» էր:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին Հայտնության տասներորդ գլխի հրեշտակը իջավ երրորդ Վայի (իսլամի) մարգարեության կատարման պահին: Վերջին օրերի բոլոր հանգրվանների թեման իսլամն է: Առաջին հիասթափությունը նշանավորում է նախկին ուխտի ժողովրդի մաքրման ավարտը, քանի որ այդ ժամանակ նախկին ուխտի ժողովրդին տրվեց արդարացում այլևս ճշմարտությունը չփնտրելու համար: Այնուհետև սկսվեց վերջին օրերի «կույսերի» փորձության ժամանակը, որովհետև նախկին ուխտի ժողովրդի փորձությունը, որ սկսվել էր հրեշտակի իջնելով, ավարտվեց առաջին հիասթափությամբ: Այսպիսով, սկսվեց նրանց փորձությունը, ովքեր ներկայացված են որպես կույսեր, և փորձության այդ ընթացքը վերջիվերջո կհայտնի՝ կույսերը հիմար են, թե իմաստուն:

Առաջին և վերջին հիասթափությունների միջև գտնվում է Կեսգիշերային աղաղակի պատգամը: Միլլերականների համար Կեսգիշերային աղաղակի պատգամի թեման «ժամանակն» էր, իսկ վերջին օրերում Կեսգիշերային աղաղակի պատգամի թեման «իսլամն» է: Միլլերի երազում նա արթնացվում է մի աղաղակով, և այդ ժամանակ նրա գոհարները փայլում են տասնապատիկ ավելի պայծառ, քան առաջ էին փայլում: Գծապատկերների վրա եղած գոհարները, որոնք անմիջականորեն նույնացնում են վերջին օրերի համար տրված մի կանխասացություն, իսլամն են և քննչական

դատաստանը: Ուստի Կեսգիշերային աղաղակի «պատգամի» և քննչական դատաստանով ներկայացված «փորձառության» փորձությունները նախորդ ուխտի ժողովրդի համար չեն, այլ նրանց համար, ովքեր իրենց դավանում են որպես վերջին կույսեր:

Պատկերը, որ ստացվում է, երբ երկու գծապատկերներն էլ համադրվում են և որը նույնացնում է առաջինից մինչև վերջին հիասթափության պատմությունը, ցույց է տալիս, որ այն ժամանակ, երբ տեղի է ունենում Յոթ Որոտների «թաքնված պատմությունը», իրականացվում է հետաքննիչ դատաստանի վերջին գործը: Այդ վերջին գործը հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումն է, և այն տեղի է ունենում Դանիել իննի «նեղ ժամանակների» ընթացքում, Հայտնություն տասնմեկում ազգերի բարկացման ժամանակ, Հայտնություն յոթերորդ գլխի «չորս հողմերի» պահման ընթացքում, Եսայիա քսանյոթերորդ գլխի «արևելյան քամու օրը սաստիկ հողմի կանգնեցման» ժամանակ, և «գայրացած ձիու, որ ձգտում է պոկվել ու մահ և կործանում բերել» աշխարհի վրա, սանձահարման ընթացքում: Այս բոլոր մարգարեական վկաները ներկայացնում են երրորդ Վայի Իսլամը, ինչպես որ պատկերված է սուրբ գծապատկերների վրա:

Ամբակումի երկու սրբազան գծապատկերների երեք հիմնական տարրերը, որոնք հատուկ կերպով վերաբերում են գծապատկերների հրատարակումից հետո ապագա իրադարձություններին, հարյուր քառասունչորս հազարի կնիք դրոշմելն է, իսլամը և տասը կույսերի առակի իրականացումը: Գծապատկերները նույնացնում են փորձության և կնիք դրոշմելու ընթացք՝ թե՛ «փորձառության» և թե՛ «լուրի» առնչությամբ: Հիմար կույսի համար անհրաժեշտ փորձառությունն է՝ «Քրիստոսը ձեր մեջ՝ փառքի հույսը», որը ներկայացնում է այն կատարելությունը, որ ներկայացված է հարյուր քառասունչորս հազարով:

Նույնիսկ այն խորհուրդը, որ ծածկված էր դարերից և սերունդներից, բայց այժմ հայտնվեց Իր սրբերին. որոնց Աստված կամեցավ հայտնի անել, թե ինչ է այս խորհրդի փառքի հարստությունը հեթանոսների մեջ, որ է՝ Քրիստոսը ձեր մեջ, փառքի հույսը. Որին մենք քարոզում ենք՝ ամեն մարդու զգուշացնելով և ամեն մարդու ուսուցանելով ամենայն իմաստությամբ, որպեսզի ամեն մարդու ներկայացնենք կատարյալ՝ Քրիստոս Հիսուսում: Կողոսացիներին 1:26–28.

Հարյուր քառասունչորս հազարը ներկայացված են որպես մի ժողովուրդ, որ դուրս է եկել մի «գերությունից»: Այն գերությունը, որ ուղղակիորեն ներկայացված է Հայտնության գրքում, երեք ու կես օր փողոցում մեռած լինելու գերությունն է, ինչպես ներկայացված է Հայտնություն գրքի տասնմեկերորդ գլխում: Խորհրդանշական մահվան այդ գերությունը ներկայացնում է Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները», և այդ գերությունը պահանջում է ապաշխարության դրսևորումը, ինչպես պատկերված է Դանիելի աղոթքով՝ իններորդ գլխում:

Երբ մեռած չոր ոսկորները վերստին կենդանացվում են, նրանք անմիջապես բարձրացվում են որպես «դրոշակ»: Մահվան մեջ նրանք Քրիստոսը իրենց մեջ չունենին՝

փառքի հույսը: Նրանցից պահանջվող ապաշխարության մի մասը նրանց այն խոստովանությունն էր, որ իրենք Աստծուն հակառակ են ընթացել, և որ Աստված էլ իրենց հակառակ է ընթացել: Երբ նրանք մարգարեաբար սահմանված պահանջները կատարում են, ապա Քրիստոսը «հանկարծ գալիս է Իր տաճարը», և ձեռք է բերվում այն «փորձառությունը», որն անհրաժեշտ է, որպեսզի մեկը անդամ լինի այն դրոշակին, որն այնուհետև բարձրացվում է:

Այն «փորձառությունը», որ պատկերվում է, երբ երկու աղյուսակները միացվում են, իրականացվում է Քրիստոսի վերջին գործով երկնային սրբարանում: Այդ «փորձառությունը» ներկայացված է «mareh» տեսիլքով, որը «երևացման» տեսիլքն է: Այն «լուրը», որ անհրաժեշտ է, «chazon» տեսիլքն է՝ մարգարեական պատմության: Այդ «լուրը» նույնացվում է որպես Աստծո մոտալուտ դատաստանի լուրը ապստամբ աշխարհի վրա, որը իրագործվում է երրորդ Վայի իսլամի միջոցով:

1856 թվականին Տերը ձգտեց ավարտին հասցնել հոգևոր Երուսաղեմի վերականգնումը ադվենտիզմի մեջ: 1798 թվականից մինչև 1844 թվականը երեք հրեշտակների գալստյան ներքո Միլլերի տաճարը կառուցվել էր հիմքերի վրա, որոնք Միլլերի երազում ներկայացված էին որպես «թանկարժեք քարեր», ինչպես ներկայացված էին մարգարեական ճշմարտություններով երկու պիոներական քարտեզների վրա (1843 և 1850), որոնք կատարեցին Ամբակումի երկրորդ գլուխը: Այնուհետև Նա առաջնորդեց Իր ժողովրդին կանգնեցնելու Իր յոթերորդ օրվա շաբաթի օրենքի պարիսպը և վերադարձրեց նրանց հին Իսրայելի «հին շավիղներին», որպեսզի ավարտին հասցնեն «քայլելու փողոցի» գործը: ՍԱԿԱՅՆ հին շավիղը ներառում էր մի վարդապետություն, մի մարգարեություն, որը նախատեսված էր նրանց փորձելու և գատելու համար: 1863 թվականին ադվենտիզմը չհանձնեց «յոթ ժամանակների» փորձությունը և սկսեց թափառել Լաոդիկիայի անապատում:

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը նախապատկերում է շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքը, և կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ պիտի կատարվի այն գործը, որ Դանիելի կողմից նույնացվել է նեղության ժամանակներում փողոցն ու պարիսպը կառուցելով ավարտելու քառասունինը տարիներով:

Ուրեմն իմացի՛ր և հասկացի՛ր, որ Երուսաղեմը վերականգնելու և շինելու հրամանի ելքից մինչև Մեսիան՝ Իշխանը, պիտի լինի յոթ շաբաթ և վաթսուներկու շաբաթ. հրապարակը նորից պիտի շինվի, և պարիսպը՝ նեղության ժամանակներում անգամ: Դանիել 9:25:

Բոլոր մարգարեները միմյանց հետ համակարծիք են, և Դանիելի «նեղության ժամանակը» նույնացվում է նաև այն հատվածում, որին մենք անդրադառնում էինք «Վաղ գրվածքներ»-ից:

«Այդ ժամանակ, մինչ փրկության գործը մոտենում է իր ավարտին, երկրի վրա նեղություն պիտի գա, և ազգերը պիտի գայրանան, սակայն պիտի զսպվեն, որպեսզի չխաչընդոտեն երրորդ հրեշտակի գործին: Այդ ժամանակ պիտի գա «վերջին անձրևը», կամ Տիրոջ ներկայությունից եկող զովությունը, որպեսզի գործություն տա

երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն կոչին և սրբերին պատրաստի կանգնելու այն ժամանակաշրջանում, երբ պիտի թափվեն յոթ վերջին պատուհասները»։ Վաղ Գրություններ, 85:

Մենք այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Քանի դեռ նրանք, ովքեր դավանում են ճշմարտությունը, ծառայում են Սատանային, նրա դժոխային ստվերը պիտի խավարեցնի նրանց տեսիլքը Աստծու և երկնքի վերաբերյալ: Նրանք պիտի լինեն ինչպես նրանք, ովքեր կորցրել են իրենց առաջին սերը: Նրանք չեն կարող տեսնել հավիտենական իրողությունները: Այն, ինչ Աստված պատրաստել է մեզ համար, ներկայացված է Զաքարիա մարգարեության 3-րդ և 4-րդ գլուխներում, և 4.12–14-ում. «Եվ ես դարձյալ պատասխանեցի ու ասացի նրան. Ի՞նչ են այս երկու ձիթենու ճյուղերը, որոնք երկու ոսկե փողերի միջոցով իրենց միջից թափում են ոսկե յուղը: Եվ նա պատասխանեց ու ասաց ինձ. Զգիտե՛ս, թե դրանք ինչ են: Եվ ես ասացի. Ո՛չ, տե՛ր իմ: Այն ժամանակ նա ասաց. Սրանք են այն երկու օծյալները, որ կանգնած են ամբողջ երկրի Տիրոջ մոտ»:

«Տերը լի է միջոցներով: Նրա մոտ հնարավորությունների պակաս չկա: Մեր հավատքի պակասի, մեր երկրապաշտության, մեր դատարկախոսության, մեր անհավատության պատճառով, որ դրսևորվում է մեր խոսակցության մեջ, խավար ստվերներ են կուտակվում մեր շուրջը: Քրիստոսը ոչ խոսքով, ոչ էլ բնավորությամբ չի հայտնվում որպես Նա, որ ամենայնովին ցանկալի է և տասը հազարից գլխավորագույնը: Երբ հոգին բավարարվում է իրեն ունայնության բարձրացնելով, Տիրոջ Հոգին քիչ բան կարող է անել նրա համար: Մեր կարճատես տեսողությունը նկատում է ստվերը, բայց չի կարող տեսնել այն կողմի փառքը: Հրեշտակները պահում են չորս հողմերը, որոնք ներկայացված են որպես մի զայրացած ձի, որ ձգտում է կապանքից ազատվել և սլանալ ամբողջ երկրի երեսով՝ իր ճանապարհին բերելով կործանում և մահ»:

«Մի՞թե պիտի քնենք հենց հավիտենական աշխարհի շեմին: Մի՞թե պիտի լինենք բթացած, սառը և մեռած: Ո՛վ, եթե միայն մեր եկեղեցիներում Աստծո Հոգին ու շունչը փչվեր Նրա ժողովրդի մեջ, որպեսզի նրանք կանգնեին իրենց ոտքերի վրա և ապրեին: Մենք պետք է տեսնենք, որ ճանապարհը նեղ է, և դուրը՝ անձուկ: Սակայն երբ անցնում ենք այդ անձուկ դռնով, նրա ընդարձակությունն անսահման է»:

Manuscript Releases, հատոր 20, 217.